

Ο Λυρισμός της εννοιολογικής εικόνας

Καλλιγραφία είναι κιόλας ένα δείγμα, που προσδιορίζει τον τρόπο που ορίζει ο καλλιτέχνης τη ζωγραφική του.

Σχεδόν σαράντα χρόνια ο Θράφια ζωγραφίζει πολύμορφες συνθέσεις που αιωρούνται ανάμεσα στην εικονογραφική παράδοση της Ευρωπαϊκής τέχνης και την πρόθεση του να μεταφέρει, την πάμπλουτη ελληνική γραμματεία και σκέψη.

Θέματα μυθολογίας και κλασικής ελληνικής φιλοσοφίας, μεταμορφώσεις και Οβίδιος, χειρονομίες και αφηρημένος εξπρεσιονισμός συνέθεσαν ένα έργο γεμάτο από την αγωνία της ερμηνείας του κόσμου. Έδωσαν εν τέλει ένα περιεχόμενο στην αισθητική σάρκα της ζωγραφικής του.

Χρόνο με το χρόνο οι μορφές που παλεύουν να μεταμορφωθούν με σχεδόν θρησκευτική προσήλωση στη μετουσίωση της ύλης, ξεκαθάρισαν. Έγιναν ορίζοντες και αέρινα τοπία. Έκλεισαν μέσα τους την ενόραση του καλλιτέχνη, την κατασταλαγμένη επιθυμία να απλουστευτεί η εικονική διαδικασία να μείνει το αίσθημα, να μείνει μια χειρονομία, ένα ίχνος από το τοπίο του ωραίου.

Μιλώντας για λίγο ακόμα για το σύνολο του έργου του Θράφια θα έλεγα πως η έμφαση στο προσωπικό του αίσθημα τον οδήγησε στην δυναμική αφήγηση και εξερεύνησης της ζωγραφικής εικόνας με γνώμονα “ τον αληθινά φυσικό άνθρωπο” που όπως έλεγε και ο Ρουσώ “ ο άνθρωπος αυτός είναι, μονάχα ο καλλιτέχνης”.

Η εννοιολογική τέχνη του Θράφια είναι πια κάτι, σαν περίτεχνος Ρομαντισμός.

Δηλαδή αφού συγκέντρωσε σχολαστικά όλα τα στοιχεία μαζί με τις παραμικρές λεπτομέρειες του περιβάλλοντος χώρου έδωσε μια σαφή εικόνα της πραγματικότητας που βλέπει ο ζωγράφος της.

Έφτασε να λατρεύει το ορατό σύμβολο και να το μετατρέπει σε μια όμορφη ζωγραφιά.

Γιατί άραγες αδιαφορούμε για μια όμορφη ζωγραφιά στις μέρες μας. Είναι ίσως απαγορευμένος ο καρπός της ανακούφισης του ματιού?

Η παρουσίαση έργων του στον Τεχνόχωρο μας δίνει μία ευκαιρία. Τα έργα ταπεινών διαστάσεων, με τα ακνά ονειρικά χρώματα, ονομασμένα Καλλιγραφίες είναι τοπία μιας άλλης διάστασης. Είναι ορίζοντες κάποιου είδους, και μας μεταφέρουν άνετα στον μυστικό χώρο που ο καλλιτέχνης συλλαμβάνει την εικόνα για τον κόσμο. Χρειάζεται μόνο λίγος από τον χρόνο μας.

Πολυσήμαντα και αμφιταλαντευόμενα ίχνη ενός ταξιδιού στις σιωπηλές περιοχές όπου ονειρευόμαστε, αλλά για να τις αισθανθούμε μισοκλείνουμε τα μάτια.

Έτσι φτάνουμε στον λυρισμό της εικόνας, διότι η φαντασία του καλλιτέχνη δεν είναι δυνατόν να αποκλειστεί από το έργο του ιδίως όταν δεν φαίνεται να θέλει να υπηρετήσει το γούστο της εποχής.

Ας πούμε πως είναι τόσο απατηλό να εξετάσουμε σήμερα αν η προσέγγιση της τέχνης με την διαμεσολάβηση της υποκειμενικής φαντασίας είναι ορθή σαν καλλιτεχνική αρχή.

Είναι, σας απαντώ εύκολα, είναι διότι το να επιτρέπουμε, στην εποχή μας, στον καλλιτέχνη να προσφέρει πιστά την άποψή του για την ζωή είναι υπέρτατη ελευθερία.

Και αν εμείς οι θεατές δώσουμε λίγο χρόνο να τον κοιτάξουμε, τότε έχει πραγματοποιηθεί η αληθινά φυσική επαφή του έργου τέχνης με τη ζωή. Τα υπόλοιπα θα τα αποφασίσει η ιστορία. Η τέχνη είναι μια δράση στην οποία οφείλουμε μια αντίδραση!